

Ավետիք Իսահակյան

Բինգյոլ

Շընկշընկալով հովն է փշում
Չով Բինգյոլի լանջերից.
Գոչգոչալով ուղխն է վագում
Խոր Բինգյոլի ձորերից:

Հորուտ – Մորուտն ծաղկանց ծովում
Բուրում է բույր ու երգեր.
Շուխիկ – հուրին լըճի ծոցում
Լողանում է անընկեր:

Հրեշտակը երկրի կյանքից
Դյութված, ապշած լիուլի,
Վայր է ընկնում աստղոտ երկնից –
Ընկնում գիրկը Բինգյոլի:

Փերուզ – երկինքն հրրեշտակին
Կարեկցում է, ցավակցում. –
- «Ա՛խ, ափսո՛ս քո անմահ կյանքին,
Որ չըփայլեց դրախտում...»

Բյուրեղ լըճից ցողն է ելնում
Ծիածանի ժրպիտով.
Ծաղիկների ջինջ բողբոջում
Հանգ է առնում շողալով:

Զմբուխտ – երկիրն հրեշտակին
Ողջունում է, փաղաքշում.
- «Ա՛խ, երնե՛կ քո մատաղ կյանքին,
Որ պիտ ծաղկի Բինգյոյում»:

Վառ անուրջում ուղիսն է մնչում,
Ծփում են սեզ ու արոտ,
Բլբուլների հույլքն է շնչում,
Շնչում է սեր ու կարոտ:

Անո՛ւշ – անո՛ւշ հովն է փչում
Զով Բինգյոյի լանջերից,
Ոլոր – մոլոր ուղիսն է փախչում
Խոր Բինգյոյի ձորերից...

1893

Վիեննա